

Sygn. akt II S 191/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Tabaka

Sędziowie: SO Anna Nowak (sprawozdawca)

SO Katarzyna Serafin - Tabor

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi C. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie, sygn. akt I Co 3694/12/N

postanawia:

1. stwierdzić, że w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie, sygnatura akt I Co 3694/12/N nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie na rzecz skarżącej C. K. kwotę 3.000 (trzy tysiące) zł;
3. oddalić skargę w pozostałym zakresie;
4. nakazać zwrot na rzecz skarżącej C. K. kwoty 100 (sto) zł uiszczonej tytułem opłaty od skargi.

SSO Katarzyna Serafin- Tabor	SSO Joanna Czernecka	SSO Beata Tabaka
------------------------------	----------------------	------------------

UZASADNIENIE

Do tut. Sądu wpłynęła skarga C. K. w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Skarżąca wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie, sygn. akt I Co 3694/12/N, przyznanie od Skarbu Państwa kwoty 6.000 zł, a ponadto ka, a ponadto kwoty 1.000 zł za każdy kolejny miesiąc zwłoki, wydanie poleceń Sądowi Rejonowemu celem podjęcia czynności niezbędnych do wydania postanowienia o przysądzeniu własności. W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 14 grudnia 2015 r. odbyła się w Sądzie Rejonowym licytacja mieszkania w ramach postępowania XI Km 1695/12. Skarżąca spełniając wszystkie wymogi uzyskała przyzicie, licząc na przysądzenie własności w rozsądnym terminie. Jednak mimo terminów zakreślonych przepisami prawa Sąd Rejonowy nie podejmował czynności miesiącami. Wezwanie do zapłaty ceny zajęło Sądowi 3 miesiące. Od momentu uiszczenia ceny, co nastąpiło niezwłocznie, nie podejmowano żadnych czynności. Żadnego skutku nie przyniosły liczne ponaglenia.

Skarżąca podniosła, że ponosi wymierne straty, bowiem prowadzi działalność gospodarczą w zakresie nieruchomości i za każdy miesiąc traci pieniądze możliwe do uzyskania z czynszu w kwocie 1.700 zł.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2016 r. Skarb Państwa – Prezes Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie, zgłaszając swój udział w sprawie wniósł o oddalenie skargi jako bezzasadnej. W uzasadnieniu wskazano na tok czynności przed Sądem Rejonowym, który nie uzasadnia uwzględnienia skargi.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy istotny dla rozpoznania skargi:

W dniu 14 grudnia 2015 r. odbyła się licytacja nieruchomości objętej księgą wieczystą (...). Publikację postanowienia odroczone na dzień 16 grudnia 2015 r. i wówczas Sąd Ogłosił postanowienie o udzieleniu przybicia na rzecz nabywcy C. K.. W dniu 15 stycznia 2016 r. Sędzia Referent zarządziła przedłożenia akt asystentowi sędziego celem przygotowania projektu orzeczenia. Zarządzeniem z dnia 8 lutego 2016 r. odnotowano prawomocność postanowienia o udzieleniu przybicia i wezwano nabywcę o uiszczenie pozostałej części ceny nabycia. Wezwanie ekspediowano w dniu 25 lutego 2016 r. W dniu 10 marca 2016 r. dołączono do akt potwierdzenie uiszczenia ceny nabycia. W dniu 28 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy postanowił o przysądzeniu własności na rzecz nabywcy. Odpis postanowienia zastał doręczony stronom na początku lipca 2016 r. W analizowanym okresie wpłynęły do akt dwa pisma skarżącej o charakterze ponagląjącym: w dniu 3 lutego 2016 r. oraz 23 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego w opisanych wyżej okolicznościach sprawy, skarga była trafna co do zasady. Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki określiła w art. 2 ust. 1 pojęcie przewlekłości postępowania, stanowiąc, że przewlekłość zachodzi wówczas, gdy postępowanie w danej sprawie trwa dłużej niż to jest to konieczne do wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne do rozstrzygnięcia sprawy, uwzględniając ocenę terminowości i prawidłowości czynności sądowych, charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawichości, znaczenia dla strony, która wniosła skargę rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron. Normatywna treść powołanego przepisu wskazuje zatem, że przewlekłość postępowania ma miejsce, gdy trwa ono ponad konieczność niezbędną do wyjaśnienia istotnych dla końcowego rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych i prawnych, leżących w związku przyczynowym z działaniem lub bezczynnością sądu. „Przez przewlekłość postępowania rozumie się w praktyce brak czynności zmierzających do rozstrzygnięcia, zachodzący dłużej niż jest to konieczne do rozważenia sprawy bądź zgromadzenia dowodów. Chodzi o to, by czynności zmierzające do wydania orzeczenia kończącego zabierały odpowiednią ilość czasu, to jest odbywały się bez zbędnej zwłoki (...). Przewlekłość postępowania zachodzi wtedy tylko, gdy zwłoka w czynnościach jest nadmierna (rażąca) i nie znajduje uzasadnienia w obiektywnych okolicznościach sprawy” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 listopada 2010 roku, II S 28/10, KZS 2010/11/50). Zwłoka stanowi kwalifikowane, tj. zawinione opóźnienie, stąd nie każde więc przedłużenie czynności postępowania stanowi naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, ustalenie „zaistnienia przewlekłości postępowania nie jest zależne jedynie od upływu czasu i subiektywnych odczuć skarżącego, a jest wypadkową czynników obiektywnych oraz czasu niezbędnego do podejmowania działań zgodnych z obowiązującymi przepisami przewidującymi prowadzenie określonych procedur” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 maja 2005 roku, II S 26/05, Lex nr 151808).

Z analizy akt sprawy wynika, że w postępowaniu przed Sądem Rejonowym dochodziło do pewnych przerw pomiędzy kolejnymi czynnościami, co może być po części usprawiedliwione dużym obłożeniem referatów poszczególnych sędziów. Jednakże nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że do rażącej i nie znajdującej uzasadnienia w obiektywnych okolicznościach sprawy zwłoki doszło, przy czym nie można przyjąć, jak chce tego skarżący, aby obejmowała ona cały okres od 14 grudnia 2015 r., kiedy odbyła się licytacja nieruchomości, aż do dnia wydania przez Sąd postanowienia w przedmiocie przysądzenia prawa własności. Faktem jest, że okres, jaki upłynął pomiędzy tymi datami to około 6 miesięcy, ale należy uwzględnić, że po udzieleniu przybicia Sąd musiał oczekiwać na

jego uprawomocnienie się (24 grudnia 2015r.), a następnie wydał stosowne zarządzenia przekraczając rozsądny termin. Nawet biorąc pod uwagę okres świąteczno – noworoczny to zarządzenie o wezwaniu o resztę ceny jest czynnością prostą, nie wymagającą dużego nakładu pracy, a zatem mogła zostać wykonana w terminie do 15 stycznia. Tak więc w tym okresie od 15 stycznia do 8 lutego nastąpił okres przewłoki, Następnie w okresie od 8 lutego do dołączenia potwierdzenia uiszczenia ceny nabycia (10 marca 2016 r.) nie można mówić o przewlekłości postępowania. Przewlekłość postępowania miała nastąpić miejsce od dnia 10 marca 2016 r., kiedy do akt dołączono potwierdzenie uiszczenia przez nabywcę reszty ceny nieruchomości. Od tej daty nie było już żadnych przeszkód, aby wydać postanowienie w przedmiocie przysądzenia własności. Przeszkodą taką nie był nawet brak dowodu doręczenia nabywcy wezwania o uiszczenie ceny, bowiem ta została uiszczona 9 marca 2016 r., a wezwanie ekspediowano w dniu 25 lutego 2016 r., a więc oczywiste jest, że termin dwutygodniowy do uiszczenia ceny został zachowany. Tym bardziej, że postanowienie o przysądzeniu własności zostało wydane w dniu 28 czerwca 2016 r. bez dołączania potwierdzenia odbioru wezwania. Tak długiego okresu przewlekłości postępowania nie można w całości tłumaczyć powszechnie znany fakt o obciążeniu referatów i brakach kadrowych. Sprawa, w której zgłoszono skargę na przewlekłość, dotyczy nadzoru nad egzekucją z nieruchomości, prowadzoną przez komornika. Należy mieć zatem na uwadze specyfikę tego postępowania, w którym to Sąd ma obowiązek z urzędu nadzorować prawidłowość, w tym również i terminowość czynności w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy stwierdził przewlekłość postępowania prowadzonego do sygn. akt I Co 3694/12/N, na podstawie art. 12 ust. 2 w/w ustawy.

Kwota 6.000 zł powiększona o kwotę 1.000 zł za każdy kolejny miesiąc zwłoki żądana od Skarbu Państwa przez skarżącą jest wygórowana i nie znajduje obiektywnego uzasadnienia w świetle wskazanych wyżej okoliczności. Dlatego też Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że kwota 3.000 zł będzie odpowiednią dla skarżącego, biorąc pod uwagę czas trwania postępowania, dolegliwości dla skarżącej, w tym ewentualne straty dotyczące prowadzonej przez nią działalności gospodarczej i wydane ostatecznie postanowienie o przysądzeniu prawa własności. W rezultacie na podstawie art. 12 ust. 4 w/w ustawy, przyznał od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego na rzecz skarżącego kwotę 3.000 zł, uznając iż kwota ta jest adekwatna do stwierdzonego stopnia przewlekłości postępowania. Dalej idącą skargę oddalił, jako bezzasadną.

W przedmiocie kosztów niniejszego postępowania Sąd Okręgowy rozstrzygnął na zasadzie § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1801).

Brak było podstaw do uwzględnienia wniosku skarżącej o polecenie Sądowi Rejonowemu podjęcia stosownych czynności, celem wydania postanowienia o przysądzeniu własności, skoro postanowienie takie zostało wydane w dniu 28 czerwca 2016 r. W tym zakresie zatem skarga również podlegała oddaleniu.

Wobec zasadności skargi co do zasady, zwrotowi w trybie art. 17 ust. 3 w/w ustawy podlegała opłata w kwocie 100 zł.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.

SSO Katarzyna Serafin - Tabor	SSO Beata Tabaka	SSO Anna Nowak
-------------------------------	------------------	----------------